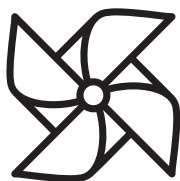

KOSTI V SRDCI

COLLEEN
HOOVER

KOSTI V SRDCCI

COLLEEN
HOOVER

Pandora
www.pandora.com

2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť reprodukováaná, distribuovaná alebo prenášaná v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, vrátane fotokopírovania, nahrávania alebo iných elektronických alebo mechanických metód, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa, s výnimkou krátkych citácií obsiahnutých v kritických recenziách a niektorých iných nekomerčných použití povolených autorským zákonom.

Všetky práva vyhradené.

Táto kniha je beletristické dielo. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom autorkinej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, vecami, živými alebo mŕtvymi, miestami alebo udalosťami je úplne náhodná.

COLLEEN HOOVER

Kosti v srdci

HEART BONES

Copyright © 2020 by Colleen Hoover

All rights reserved

Translation © 2023 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2022 Murphy Rae, Stock photos: © Adobe Stock, 123Ref

Cover copyright © Murphy Rae, © Simon & Schuster

Illustrations © Shutterstock

Slovak Edition © 2023 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-079-9

ISBN 978-80-8247-080-5 PDF

ISBN 978-80-8247-081-2 EPUB

ISBN 978-80-8247-082-9 MOBI

*Kelly Garciová, táto kniha je pre Teba,
Tvojho manžela a Vaše šťastie.*

JEDEN

LETO 2015

V našej obývačke, tam, kde by mal na stene visieť televízor, visí obraz Matky Terezy. Áno, bol by tam taký druh televízora, ktorý by sme si mohli dovoliť, keby sme mali steny, na ktorých by mohol visieť.

Steny prívesu sú však z iného materiálu ako steny bežného domu. Keď do nich škrabnete nechťom, rozpadajú sa.

Raz som sa spýtala svojej mamy Janean, prečo má na stene v obývačke obraz Matky Terezy.

„Tá mrcha bola podvodníčka,“ povedala.

Jej slová. Nie moje.

Myslím si, že keď patríte medzi tých najhorších ľudí na svete, hľadanie toho najhoršieho aj v iných sa stáva akousi taktikou prežitia. Bezhlavo sa sústreďujete na temnotu iných ľudí v nádeji, že zamas-

kujete skutočný odtieň svojej vlastnej temnoty. Takto moja matka trávi celý svoj život. Vždy hľadá v ľuďoch to najhoršie. Dokonca aj vo vlastnej dcére.

Dokonca aj v Matke Tereze.

Janean leží na gauči v tej istej polohe, v akej som ju pred ôsmimi hodinami zanechala, keď som odchádzala na zmenu do *McDonald's*. Uprene hľadá na obrázok Matky Terezy, ale v skutočnosti sa naň *nepozera*. Akoby jej prestali fungovať očné bulvy.

Prestali vnímať.

Janean je závislá. Uvedomila som si to, keď som mala deväť. Avšak vtedy sa jej závislosť obmedzovala na mužov, alkohol a hazardné hry.

V priebehu rokov sa vyvinula do oveľa smrteľnejšej formy. Zhruba pred piatimi rokmi, približne v čase, keď som mala štrnásť, som ju prvýkrát pristihla, ako si pichá pervitín. Pravidelné užívanie pervitínu človeku drasticky skráti život. Raz som to vygooglila v školskej knižnici. *Ako dlho môže človek žiť so závislosťou od pervitínu?*

Na internete sa uvádza šesť až sedem rokov.

Už niekoľkokrát som ju našla v stave, keď nereagovala na nič. Ale toto je úplne iný pocit. Toto je definitívne.

„Janean?“

V mojom hlase znie pokoj, ktorý by tam teraz určite nemal byť. Mal by sa triasť alebo by som ho vôbec nemala nájsť. Trochu sa hanbím za svoju nedostatočnú citovú reakciu.

Kabelku nechám padnúť k nohám a intenzívne jej hľadím do tváre z druhej strany obývačky. Vonku prší. Ešte som nezatvorila vchodové dvere, stále moknem. Ale zavreté dvere a suchý chrbát je to najmenej, čo ma trápi. Uprene hľadím na Janean a tá uprene hľadá na Matku Terezu.

Janean má jednu ruku prehodenú cez brucho, druhá jej visí z pohovky, prsty sa jej jemne dotýkajú opotrebovaného koberca. Trochu opuchla a vďaka tomu vyzerá mladšie. Nie mladšie na jej vek, má len tridsaťdeväť rokov, ale mladšie vzhľadom na závislosť, ktorú má. Jej líca sú o niečo menej vpadnuté a vrásky okolo úst, ktoré sa jej za posledných pár rokov vytvorili, vyzerajú, akoby ich vyhladil botox.

„Janean?“

Nič.

Ústa má mierne pootvorené, odhaľujú žlté kúsky vybitých a zhni- tých zubov. Akoby sa z nej život vytratil priamo uprostred vety.

Tento okamih som si už nejaký čas predstavovala. Stáva sa, že keď niekoho dostatočne nenávidíte, nepomôžete si a v noci, ležiac v posteli premýšľate, aký by bol život, keby už ten človek nežil.

Ale... predstavovala som si to inak. Predstavovala som si to oveľa dramatickejšie.

Ešte chvíľu hľadím na Janean a čakám, či nie je len v nejakom tran- ze. Urobím niekoľko krokov smerom k nej, ale zastavím, keď zbadám jej ruku. Z kože jej tesne pod vnútornou stranou lakťa visí ihla.

Realita okamihu sa na mňa nalepí ako slizký film, je mi z toho zle. Otočím sa a vybehnem z domu. Mám pocit, že budem zvracať, a tak sa nakloním cez prehnité zábradlie. Dávam pozor, aby som naň priveľmi netlačila, aby sa neprehlo.

Vyvraciam sa a okamžite sa mi ulaví, pretože ma tá moja nedosta- točná reakcia na tento životný moment už začínala trápiť. Možno nie som hysterická, aká by správna dcéra v tejto chvíli mala byť, ale cítim aspoň *niečo*.

Utriem si ústa do rukáva pracovnej košele *McDonald's* a sadnem si na schody. Z bezcitnej nočnej oblohy ma bičuje dážď.

Vlasy aj oblečenie mám premočené. Rovnako aj tvár, avšak ani je- den pramienok nie sú slzy.

Všetko sú to kvapky dažďa.

Mokré oči a suché srdce.

Zatvorím oči, vtlačím si tvár do dlaní a snažím sa rozhodnúť, či je moja odosobnenosť spôsobená výchovou, alebo som sa už narodila zlomená.

Zaujímalo by ma, aký druh výchovy je horší. Je horšie byť chráne- ným a milovaným až tak, že si neuvedomujete, aký krutý môže byť svet, kým nie je neskoro alebo je horšie vyrovnávať sa s rôznymi situ- áciami od malička, alebo možno je najhoršie to, ak sa ocitnete v takej výchovnej situácii, v akej som vyrastala ja. Možno najhoršia verzia ro- diny je tá, v ktorej je vyrovnávanie sa jediná vec, ktorú sa naučíte.

Kým som dosiahla vek, aby som si mohla zarobiť na jedlo, prebdela som mnoho nocí so žalúdkom stiahnutým od hladu. Janean mi raz povedala, že to vrčanie vychádzajúce z môjho žalúdka je nenásytná mačka, ktorá vo mne žije a tá mačka vrčí, ak jej nedávam dosť jedla. Vždy, keď som potom dostala hlad, predstavovala som si tú mačku v mojom bruchu, ako hľadá jedlo, ktoré tam nebolo. Bála som sa, že mi zožerie vnútornosť, ak ju nenakrmím, a tak som niekedy jedla vecí, ktoré ani neboli jedlom, len aby som uspokojila tú hladnú mačku.

Raz ma nechala samú tak dlho, že som jedla staré banánové šupky a vaječné škrupiny z odpadkov. Dokonca som sa pokúsila zjesť pár kúskov výplne z vnútra vankúša, ale bolo ťažké ich prehltnúť. Väčšinu detstva som strávila v strachu, že ma tá hladná mačka pomaly zvnútra zožerie.

Neviem, či bola niekedy skutočne preč dlhšie ako jeden deň, ale dieťaťu sa aj chvíľka zdá ako večnosť.

Pamätám si, ako sa vždy vpotácala dovnútra cez vchodové dvere, padla na gauč a zostala tam nepohnuto aj celé hodiny. Zaspávala som schúlená na druhom konci gauča, príliš vystrašená, aby som ju nechala samú.

Ráno po jej opileckom návrate som ju nachádzala v kuchyni pripravovať raňajky. Nie vždy to boli tradičné raňajky. Niekedy to bol len hrášok, niekedy vajíčka, niekedy plechovka kuracej polievky s rezancami.

Asi v šiestich rokoch som si začala všímať, ako v tie rána narába so sporákom, aby som ho vedela použiť, keď zase zmizne z domu.

Zaujímalo by ma, koľko šesťročných detí sa naučí používať sporák len preto, aby ich vnútorná divoká mačka nezjedla zaživa.

Je to asi vec náhody. Väčšina detí dostane takých rodičov, ktorí im budú po svojej smrti chýbať. My ostatní dostaneme takých rodičov, ktorí budú lepšími rodičmi po svojej smrti.

Najkrajšia vec, ktorú pre mňa moja matka kedy urobila, bolo to, že zomrela.

Buzz mi povedal, nech si sadnem dnu do policajného auta, aby som nestála na daždi alebo v dome, kým vyzdvihnú jej telo. Otupene som

sledovala, ako ju vynášajú na nosidlách prikrytú bielou plachtou. Položili ju na korbu koronerovej dodávky. Ani sa neobťažovali vziať ju do sanitky. Nemalo to zmysel. Takmer každý, kto v tomto meste zomrie pred päťdesiatkou, zomrie kvôli závislosti.

Nezáleží ani na druhu závislosti, všetky sú nakoniec smrteľné.

Pritlačím si líce na okno auta a snažím sa pozrieť na oblohu. Dnes v noci nie je vidieť žiadne hviezdy. Nevidím ani mesiac. Z času na čas udrie blesk a odhalí chumáče čiernych mrakov.

Príhodné.

Buzz otvorí zadné dvere a zohne sa. Dážď sa už zmenil na hmlu, a tak má tvár vlhkú akoby od potu.

„Potrebuješ niekam odviezť?“ spýta sa.

Pokrútim hlavou.

„Potrebuješ niekomu zavolať? Môžeš použiť môj mobil.“

Opäť pokrútim hlavou.

„Budem v poriadku. Môžem sa už vrátiť dovnútra?“

Neviem, či sa naozaj chcem vrátiť do privesu, kde moja matka naposledy vydýchla, ale momentálne nemám lákavejšiu alternatívu.

Buzz ustúpi a otvorí dáždnik, hoci dážď sa zmiernil a ja som už aj tak celá mokrá. Kráča krok za mnou držiac mi dáždnik nad hlavou.

Buzza veľmi dobre nepoznám. Poznám jeho syna, Dakotu. Poznám ho z takých stránok, ktoré by som radšej nepoznala.

Zaujímalo by ma, či Buzz vie, akého syna vychoval. Vyzerá ako slušný chlap. Mne ani mojej matke nikdy veľa nenakladal. Občas sa zastaví autom pri obchôdzke po kempe s privesmi. Vždy sa spýta, ako sa mám a mám pocit, že keď sa to pýta, napoly očakáva, že ho budem prosiť, aby ma odtiaľto dostal. Ale ja to nerobím. Ľudia ako ja sú mimoriadne zruční v predstieraní, že sú v poriadku. Vždy sa usmejem a poviem mu, že sa mám skvele a on si potom povzdychne, akoby sa mu ulavilo, že som mu nedala dôvod zavolať sociálku.

Vraciam sa do obývačky a nedokážem si pomôcť, uprene hľadím na gauč. Teraz vyzerá inak. *Akoby na ňom niekto zomrel.*

„Budeš v noci v poriadku?“ spýta sa Buzz.

Otočím sa a on stojí priamo za dverami s dáždnikom nad hlavou. Pozerá sa na mňa so snahou preukázať mi svoje pochopenie, ale v hlave mu pravdepodobne behá všetko to papierovanie, ktoré mu toto všetko spôsobilo.

„Všetko je fajn.“

„Zajtra môžeš ísť do pohrebnej služby. Hovorili, že kedykoľvek po desiatej hodine.“

Prikývnem, ale on neodchádza. Chvíľu tam váha a prešľapuje z jednej neistej nohy na druhú. Zatvorí dáždnik hneď za dverami, akoby bol poverčivý a potom vkročí do domu.

„Vieš,“ povie a zvráti tvár tak silno, až sa mu na čele pod plešatou hlavou narobia vrásky. „Ak sa v pohrebných službách nezastavíš, urobia pohreb pre človeka bez majetku. To znamená žiaden obrad, ale aspoň ti nevystavia účet.“ Vyzerá zahanbene, že mi to vôbec navrhol. Pohľadom zablúdi k obrazu Matky Terezy a potom sa pozrie na svoje nohy, akoby ho práve pokarhala.

„Vďaka.“ Aj tak pochybujem, že by niekto prišiel, keby som usporiadala bohoslužbu.

Je to smutné, ale taká je pravda. Moja matka bola osamelá. Iste, stretávala sa so svojou obvyklou partiou v bare, ktorý navštevovala takmer dvadsať rokov, ale títo ľudia neboli jej priatelia. Všetko to boli len ďalší osamelí ľudia, ktorí sa navzájom vyhľadávali, aby mohli byť osamelí spolu.

Dokonca aj táto skupinka sa zmenšila vďaka závislostiam, ktoré pustošili toto mesto. A ľudia z nej nie sú z tých, ktorí by prišli na pohreb. Na každého z nich je pravdepodobne vydaný nejaký zatykač, a preto sa vyhýbajú akýmkoľvek organizovaným podujatiam.

„Chceš zavolať otcovi?“ spýta sa.

Chvíľu naňho hľadím a viem, že to nakoniec urobím, ale rozmýšľam, ako dlho to môžem odkladať.

„Beyah,“ povie a vysloví moje meno s dlhým *e*.

„Vyslovuje sa to *Bay-uh*.“ Nevie, prečo ho opravujem. Odvtedy, čo ho poznám, to vyslovuje zle a nikdy som necítila potrebu opraviť ho, až teraz v tejto konkrétnej chvíli.

„*Beyah*,“ opraví sa. „Viem, že na to nemám právo, ale... potrebuješ odísť z tohto mesta. Vieš, čo sa stáva ľuďom ako...“ Odmlčí sa, akoby ma nechcel uraziť.

„Ľuďom ako ja?“ Dokončím vetu za neho.

Teraz ma v tvári ešte väčšie zahanbenie, hoci viem, že má na mysli len *ľudí ako ja* v širšom zmysle slova. Ľudí s matkami, ako je tá moja. Chudobných ľudí bez možnosti dostať sa z tohto mesta. Ľudí, ktorí skončia v práci vo fastfoodoch, až kým nie sú vnútorne takí otupení, že si dajú dávku niečoho, čo im ponúkne kuchár a po zvyšok zmeny sa cítia ako na diskotéke. Kým sa spamätajú, nedokážu prežiť ani sekundu svojho mizerného dňa bez dávky za dávkou, naháňajúc sa za tým pocitom rýchlejšie ako za bezpečím vlastného dieťaťa, až kým si to nevpichnú priamo do žily upierajúc pohľad na Matku Terezu. Pomaly umierajú aj keď jediné, po čom kedy naozaj túžili, bol únik zo škaredosti.

Na Buzzovi badať, že sa v tomto prívесе necíti dobre. Želám si, aby jednoducho odišiel. Je mi ho ľúto viac ako samej seba, a to som práve našla svoju matku mŕtvu na gauči.

„Tvojho otca vôbec nepoznám, ale od času, kedy si sa narodila, platí nájom za tento prívès. Už len to napovedá, že je pre teba lepšia voľba, ako zostať v tomto meste. Ak máš nejaké východisko, musíš ho využiť. Život, ktorý si tu žila, nie je pre teba dosť dobrý.“

To je možno tá najkrajšia vec, akú mi kedy kto povedal. A zo všetkých ľudí to povedal Dakotov otec.

Chvíľu na mňa hľadí, akoby chcel povedať ešte niečo. Alebo možno len čaká na moju reakciu. Tak či onak, v miestnosti ostáva ticho. Prikývne a odíde. Konečne.

Keď zatvorí vchodové dvere, otočím sa a pozriem na pohovku. Hľadím na ňu ako omámená. Je zvláštne, ako sa celý život môže zmeniť medzi prebudením sa a návratom do postele.

Aj keď to nerada priznávam, Buzz má pravdu. Nemôžem tu zostať. Nikdy som síce odchod neplánovala, ale verila som, že mi na jeho prípravu ostane aspoň leto.

Pracovala som na tom, aby som sa z tohto mesta dostala a len čo začne august, nasadnem na autobus do Pennsylvánie.

Podarilo sa mi totiž dostať volejbalové štipendium na Pennsylvánskej štátnej univerzite. V auguste odídem a nebude to vďaka tomu, čo pre mňa urobila moja mama ani vďaka tomu, že ma odtiaľto dostal môj otec. Bude to len a len vďaka *mne*.

Chcem toto víťazstvo.

Chcem byť dôvodom, prečo sa zo mňa vykluje to, čo sa zo mňa vykluje.

Nedovolím, aby si Janean pripísala akékoľvek zásluhy za čokoľvek dobré, čo sa mi v živote prihodí. O volejbalovom štipendiu som jej vôbec nepovedala. Nepovedala som to nikomu. Môj tréner musel odprisahať, že bude mlčať a nedovolila som ani, aby sa o tom písalo v novinách či v ročenke.

Ani otcovi som sa o štipendiu nezmienila. Ani neviem, či vie, že hrám volejbal. Tréneri mi poskytli všetko, čo potrebujem. Pomôcky, výstroj, dres. Bola som dosť dobrá na to, aby ma položila moja finančná situácia. Nedovolili, aby som nebola súčasťou tímu.

Rodičov som nemusela požiadať o nič, čo by súviselo s volejbalom.

Je to zvláštne, keď o nich hovorím ako o rodičoch. Dali mi život, to áno, ale to je asi tak jediné, čo som od nich dostala.

Som produktom známosti na jednu noc. Môj otec žil vo Washingtone a bol v Kentucky na služobnej ceste, keď stretol Janean. Mala som už tri mesiace, keď sa dozvedel, že Janean vtedy otehotnela. Aj to len prostredníctvom papierov na výživné.

Do mojich štyroch rokov ma navštevoval raz za rok, potom mi radšej kupoval letenky do Washingtonu.

O mojom živote v Kentucky nevie nič. Nevie nič o závislostiach mojej matky. Nevie nič ani len o mne. Len to, čo mu sama predložím. A to je veľmi málo.

Čo sa môjho života týka, som extrémne tajnostkárka. Tajomstvá sú mojím jediným platidlom.

O svojom štipendiu som otcovi nepovedala z rovnakého dôvodu ako matke. Nechcem, aby bol hrdý na to, že má dcéru, ktorá niečo dokázala. Nezaslúži si cítiť hrdosť na dieťa, do ktorého vložil iba zlo-mok svojho úsilia. Šek raz za mesiac a občasný telefonát do mojej práce nezakryjú fakt, že ma sotva pozná.

Je otcom na dva týždne v roku.

Vzdialenosť medzi nami vytvára pohodlnú výhovorku na jeho neprítomnosť v mojom živote. Posledné tri roky som ho však nevidela vôbec.

Keď som dovŕšila šestnásť a pridala sa k univerzitnému tímu, volejbal sa stal takou dôležitou súčasťou môjho každodenného života, že som za ním prestala lietať. Už tri roky som si vymýšľala výhovorky, prečo ho nemôžem navštíviť.

On predstiera, že je z toho sklamaný.

Ja predstieram, že ma to mrzí a som zaneprázdnená.

Prepáč, *Brian*, mesačné výživné síce z teba robí niekoho zodpovedného, avšak otca z teba nerobí.

Náhly buchot na dvere ma vystraší. Vykriknem. Otočím sa a cez okno obývačky vidím domáceho. Za normálnych okolností by som Garymu Shelbymu neotvárala, ale nie som v pozícii, aby som ho mohla ignorovať. Vie, že nespím. Musela som použiť jeho telefón, aby som zavolala políciu. Navyše tak trochu musím vymyslieť, čo s tým gaučom. Už ho viac nechcem mať v tomto dome.

Keď otvorím dvere, Gary mi podá obálku a tlačí sa dovnútra, aby sa dostal z dažďa.

„Čo je to?“ spýtam sa ho.

„Oznámenie o vystahovaní.“

Keby to bol niekto iný ako Gary Shelby, prekvapilo by ma to.

„Práve teraz zomrela. Nemohli ste týždeň počkať?“

„Tri mesiace mešká s nájmom a ja tínedžerom nič neprenajímam. Buď vypíšeme pre teba nájomnú zmluvu s niekým, kto už má dvadsaťjeden, alebo sa budeš musieť vystahovať.“

„Nájomné platí predsa môj otec. Ako to, že nie je zaplatené tri mesiace?“

„Tvoja matka povedala, že jej prestal posielat šeky pred niekoľkými mesiacmi. A pán Renaldo si hľadá väčší byt, tak si myslím, že by som mu mohol zameniť...“

„Ste kretén, Gary Shelby.“

Gary pokrčí plecami.

„Je to obchod. Už som jej poslal dve oznámenia. Som si istý, že máš kam ísť. Aj tak tu nemôžeš zostať sama, máš len šesťnásť.“

„Minulý týždeň som mala devätnásť.“

„Tak či onak, musíš mať dvadsaťjeden. Také sú podmienky nájomnej zmluvy. Vek a pravidelné platby za nájom.“

Som si istá, že pri vystavovaní existuje proces, ktorý musí prejsť súdom, aby ma mohol skutočne vyhnať z domu, ale je zbytočné bojovať, keď tu už ani nechcem bývať.

„Koľko mám času?“

„Dám ti týždeň.“

Týždeň? Mám na konte dvadsaťsedem dolárov a vôbec nemám kam ísť.

„Môžem dostať dva mesiace? V auguste odchádzam na vysokú školu.“

„Možno, keby si už tri mesiace nemeškala s platbami Ale to sú tri mesiace navyše k dvom mesiacom a ja si nemôžem dovoliť dať *hocikomu* takmer pol roka nájomného zadarmo.“

„Vy ste taký debil,“ zašomrem si pod nosom.

„O tom sme už hovorili.“

V duchu si prechádzam zoznam potenciálnych priateľov, ktorí by ma mohli prichýliť na dva mesiace. Natalie odišla na vysokú školu deň po našej maturite, aby mala náskok pred letným vyučovaním. Moje zvyšné kamarátky sa buď na školu vykašľali a sú na ceste stať sa ďalšou Janean alebo sú z rodín, ktoré by ma jednoducho u seba nechceli.

Je tu ešte Becca, ale tá má toho slizkého nevlastného otca. Radšej by som žila s Garym, ako byť v jeho blízkosti.

Zostáva mi už len posledná možnosť.

„Potrebujem použiť váš telefón.“

„Už je neskoro,“ hovorí. „Môžeš ho použiť zajtra.“

Pretláčim sa okolo neho a zídem dole po schodoch.

„Mohli ste počkať aspoň do zajtra, kým mi oznámite, že som bezdomovec, Gary!“

Kráčam v daždi priamo k jeho domu. Gary je jediný, kto má v tomto parku privesov pevnú linku. Takmer všetci, čo tu bývajú, sú chudobní a nemajú mobil. Využívajú preto Garyho telefón. Ak majú zaplatené nájomné a nesnažia sa mu vyhnúť.

Už rok som otcovi netelefonovala, ale číslo som si pamätala. Má ho už osem rokov, nedá sa zabudnúť. Do práce mi voláva v priemere raz za mesiac, avšak ja sa tým telefonátom snažím vyhnúť. S človekom, ktorého sotva poznám, nemám veľmi o čom hovoriť, radšej sa s ním teda nerozprávam. Vždy lepšie ako chrliť zo seba lži typu *Mama sa má fajn. Škola je fajn. V práci je všetko fajn. Život je fajn.*

Prehltnem svoju pošliapanú hrdosť a vytočím jeho číslo. Očakávam, že sa ozve hlasová schránka, ale otec to zdvihne hneď po druhom zazvonení.

„Tu Brian Grim.“

Má chrapľavý hlas. Zobudila som ho. Odkiaľ som si.

„Och, ahoj, tati.“

„Beyah?“ Keď zisťuje, že som to ja, jeho hlas je razom bdely a utrápený.

„Čo sa deje? Je všetko v poriadku?“

Na jazyku mi visí *Janean zomrela*, ale nedokážem to zo seba dostať. Moju matku sotva poznal. Tak dávno bol v Kentucky, že keď ju naposledy videl, bola ešte celkom pekná a nevyzerala ako plytká, potácajúca sa kostra.

„Áno, som v poriadku,“ poviem.

Je príliš divné hovoriť mu po telefóne, že zomrela. Asi počkám a poviem mu to osobne.

„Prečo voláš tak neskoro? Stalo sa niečo?“

„Robím na večernej zmene a je pre mňa ťažké dostať sa k telefónu.“

„Preto som ti poslal mobil.“

Poslal mi mobilný telefón? Pekne. Som si istá, že moja mama ho vymenila za niečo, čo má teraz uväznené niekde v žilách.

„Počuj,“ ozvem sa, „viem, že už prešiel nejaký ten čas, ale chcela som sa ťa spýtať, či by som mohla prísť na návštevu predtým, ako nastúpim na vysokú.“

„Samozrejme,“ povie bez zaváhania. „Povedz kedy a kúpim ti letenku.“

Pozriem na Garyho. Je len pár krokov odo mňa, zíza na moje prsia. Odvrátim sa od neho.

„Dúfala som, že by som mohla prísť zajtra.“

Nastane pauza, v telefóne počujem pohyb, akoby vyliezol z postele.

„Zajtra? Určite si v poriadku, Beyah?“

Zakloním hlavu a zatvorím oči. Znova zaklamem.

„Áno. Janean len... potrebujem si dať od všetkého pauzu. A chýbaš mi.“

Nechýba mi. Sotva ho poznám. Ale poviem čokoľvek, len aby som odtiaľto letela čo najskôr.

Súdiac zo zvukov sa mi zdá, že ťuká do klávesnice počítača. Začne mrmlať časy a názvy leteckých spoločností.

„Zajtra ráno ťa môžem dostať na let *United* do Houstonu. Musíš byť na letisku do piatich hodín. Koľko dní chceš zostať?“

„Houston? Prečo Houston?“

„Teraz žijem v Texase. Už rok a pol.“

Toto by asi dcéra mala vedieť. Aspoňže má stále rovnaké číslo mobilu.

„Och, zabudla som.“ Chytím sa za zátylok. „Môžeš mi kúpiť len jednosmernú letenku? Nie som si istá, ako dlho chcem zostať. Možno pár týždňov.“

„Dobre, kúpim ju hneď. Stačí, keď ráno na letisku vyhladáš agenta *United* a on ti vytlačí palubný lístok. Keď pristaneš, stretneme sa pri výdaji batožiny.“

„Vďaka.“ Ukončím hovor skôr, ako stihne povedať niečo ďalšie. Keď sa otočím, Gary ukáže palcom smerom k vchodovým dverám.

„Môžem ťa odviezť na letisko,“ hovorí. „Ale bude ťa to niečo stáť.“ Usmeje sa a z toho, ako sa mu skrútia pery, sa mi zdvihne žalúdok. Keď Gary Shelby ponúkne žene láskavosť, nie je to za peniaze.

A ak už mám niekomu urobiť láskavosť za odvoz na letisko, budem radšej, keď to bude Dakota ako Gary Shelby.

Na Dakotu som zvyknutá. Aj keď ním opovrhujem, dá sa na neho spoľahnúť.

Znova zdvihnem telefón a vytočím Dakotovo číslo. Otec mi povedal, že musím byť na letisku do piatich hodín, ale ak zaváham a Dakota zaspi, možno mi telefón nezdvihne. Chcem sa tam dostať, kým mám ešte príležitosť.

Uľaví sa mi, keď Dakota zdvihne telefón. Ozve sa ako v polospánku.

„Áno?“

„Hej, potrebujem láskavosť.“

Chvíľu je ticho.

„Naozaj, Beyah? Je uprostred noci.“

Ani sa nepýta, čo potrebujem alebo či je všetko v poriadku. Hneď je vytočený. Nech už je medzi nami čokoľvek, mala som to ukončiť hneď, ako sa to začalo.

Odkiaľsem si.

„Potrebujem odviezť na letisko.“

Dakota si vzdychne, akoby som mu bola na obtiaž. Ja viem, že nie som. Možno preňho nie som viac ako transakcia, ale zdá sa, že je to transakcia, ktorej sa nevie nabažiť.

Počujem vrzganie jeho postele, keď si sadá.

„Nemám žiadne peniaze.“

„Ne... Nevolám ti kvôli tomu. Potrebujem len odviezť na letisko. Prosím.“

Dakota zastoná.

„Daj mi pol hodiny.“ Zavesí. Ja tiež.

Prejdem okolo Garyho a pri odchode z jeho domu poriadne tresnem dverami.

Za tie roky som sa naučila mužom nedôverovať. Väčšina z tých, s ktorými som prišla do styku, sú ako Gary Shelby. Buzz je fajn, ale nedá sa ignorovať, že stvoril Dakotu. A Dakota je len lepšie vyzerajúca mladšia verzia Garyho Shelbyho.

Áno, ľudia hovoria aj o dobrých chlapoch, ale začínam si myslieť, že je to mýtus. Myslela som si, že Dakota patrí k tým dobrým. Väčšina z nich vyzerá len navonok ako Dakota, ale pod všetkými tými vrstvami pokožky a podkožného tkaniva im všetkým v žilách koluje niečo choré.

Keď sa vrátim do svojho domu, rozhliadnem sa po spálni a rozmýšľam, či si vôbec chcem niečo vziať so sebou. Nemám veľa toho, čo by stálo za zbalenie. Vezmem si len niekoľko kusov oblečenia, kefu na vlasy a zubnú kefku. Všetko najskôr vložím do igelitových vrecúšok a až potom do batohu. Pre prípad, že by som uviazla v daždi.

Zo steny vezmem obraz Matky Terezy. Snažím sa ho tiež napchať do batohu, nevmestí sa. Vsuniem ho teda do ďalšieho igelitového vrečka, dám si ho pod pazuchu a vychádzam von, aby som tam počkala na Dakotu.

DVA

Po matkinej smrti a jednom medzipristátí v Orlande s niekoľkohodinovým meškaním som tu. V *Texase*.

Vystúpim z lietadla na mostík a už ma roztápa neskoré popoludňajšie teplo. Preplúje mi pokožku, cítim sa ako z masla.

Plná beznádeje, takmer ako bez života kráčam v smere značiek na výdaj batožiny. Tam sa mám stretnúť s otcom, z polovice ktorého som stvorená, ale na ktorého vôbec nie som zvyknutá.

Nemám s ním žiadne negatívne skúsenosti. Pravda je taká, že letný čas, ktorý som s otcom trávievala, patril k mojim jediným dobrým spomienkam na detstvo.

Moje negatívne pocity voči nemu však pramenia zo všetkých tých zážitkov, ktoré som s ním *nezažila*. Čím som staršia, tým je mi jasnejšie, ako málo sa snažil, aby bol súčasťou môjho života. Niekedy sa pýtam, aká by som bola, keby som s ním strávila viac času ako s Janean.

Keby som zažila viac dobrých ako zlých chvíľ, bol by zo mňa stále ten istý nedôverčivý a skeptický človek?

Možno áno. Možno nie. Niekedy si myslím, že osobnosť sa skôr formuje všetkým tým negatívnym ako láskavosťou.

Láskavosť sa nezaryje tak hlboko pod kožu ako ubližovanie. To zafarbí dušu tak veľmi, že sa to už mnohokrát nedá vyčistiť. Zostane tam navždy a ja mám pocit, že ľudia už len pri pohľade na mňa vidia moje rany.

Všetko by bolo možno inak, ak by boli v mojom živote láskavosť a ubližovanie zastúpené v rovnakej miere. Žiaľ, neboli. Okamihy láskavosti by som spočítala na prstoch oboch rúk. Okamihy ubližovania by som nedokázala spočítať ani keby som použila ruky každého človeka na tomto letisku.

Chvíľu mi trvalo, kým som sa stala odolnou voči ubližovaniu. Vybudovala som si múr a ten chráni moje srdce pred takými ľuďmi, ako bola moja matka. Pred chlapmi ako Dakota.

Teraz som z ocele.

Len sa do mňa pust', svet, nedokážeš poškodiť to, čo je nepriestrelne odolné.

Zabočím za roh a cez sklo, ktoré oddeľuje zabezpečenú časť letiska od nezabezpečenej, vidím otca. Zastanem a zahľadím sa na jeho nohy. Na obe.

Len pred dvoma týždňami som skončila strednú školu a hoci som určite nečakala, že sa objaví na mojej stužkovej, tak trochu som dúfala, že príde. Ale týždeň pred mojou stužkovou mi nechal v práci odkaz, že si zlomil nohu a nemôže odletieť do Kentucky.

Ani jedna z jeho nôh odtiaľto nevyzerala zlomená.

Som vďačná, že si veci nepripúšťam, pretože táto lož je pravdepodobne niečo, čo by mi inak ublížilo.

Stojí vedľa výdaja batožiny a žiadne barly nevidím. Chodí hore dole bez krívania či problémov s chôdzou. Nie som lekárka, ale povedala by som, že zlomená noha sa lieči dlhšie ako pár týždňov. A aj keby sa za ten krátky čas zahojila, určite by ho to nejakým spôsobom obmedzovalo.